

SAJÓ LÁSZLÓ (1956) Budapest

SAJÓ LÁSZLÓ

Levél Petőfi Sándorhoz

*Bomlott a lelkem, mint a tépett cimbalom,
Az Isten se játszik rajt', ördögös cigány.
Tamburás öreg úr, papíron nincs dalom,
Csak a pipa, pohár bor, s nótámhoz gitár.*

Elhallgattam, Sándor, s hallgatok, mint a sír.
Mint a tömegsír, mely azt sem tudom, hol van.
Suttogták: „él! látták!” Hetente jött a hír,
Hol vagy – tudom: mennyben! S én itt a pokolban.

Boldog (s ha meghalok, a szent) Arany János,
„Legnagyobb költője a magyar nemzetnek”,
„Főtitkár Úr”, ki hú asszonyhoz, hazához –
Rám sózták az Arany- (sic!) Érdemkeresztet,

Nem elég! „Adjunk Szent István-rendet neki!”
Szóla Edward király... S a hős walesi bárd hol?
Ezt a szégyent már nem fogom *letörlni*,
Mint te *könyűidet. A síri világból*,

Sándor, fel ne gyere! Odavan a haza,
S hitvesed... Tar lombon leng *özvegyi fátyol*...
S ha élsz, s ha *hí haza*, te ne gyere haza!
Jaj, *szomorú Kutyakaparó*, hazádból

Ennyi maradt. Te is maradj Barguzinban!
Maradok a síron túl is örök hived –
Ott jobb, mint itt. Írj! *Hát Sándorkám, hogymint vagy?*
Címem Budapest, Nagy Szálló, Margit-sziget.

A dőlt betűs szövegek Arany Jánostól.